

JEDNA
MUSÍ
Z KOLA
VEN

Helena Kratochvílová

Jedna musí z kola ven

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.pointa.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Helena Kratochvílová

Jedna musí z kola ven – e-kniha

Copyright © Pointa, 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

JEDNA
MUSÍ
Z KOLA
VEN

JEDNĀ
MUSÍ
Z KOLA
VEN

Helena Kratochvílová

JEDNA MUSÍ Z KOLA VEN

Copyright © 2018 Helena Kratochvílová

Cover design © 2018 Zuzana Bürgerová

ISBN 978-80-907-3061-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-907-3067-0 (ePDF)

ISBN 978-80-907-3064-9 (ePUB)

ISBN 978-80-907-3065-6 (Mobi)

I.

**„Liško, Lištičko,
vstávej, já už musím
jít,“ řekl tiše Adam
a poroztáhnul
závěsy.**

Ranní světlo dopadlo na rezavé vlasy rozhozené po polštáři. Eliška se zavrtěla, otevřela oči a usmála se na něho.

Adam nebyl příliš pohledný – dlouhán s úzkými rameny, začínajícím bříškem, prořídlou kšticí a brýlemi. Sudičky však k němu nebyly až tak skoupé, do vínků dostal podmanivý hlas a pohled, jímž dokázal okouzlit. Stálý dar, čas ho nemohl změnit. Sousedé Elišku podezírali, že se k Adamovi nastěhovala ze zjištěných důvodů a že ho z téhož důvodu dostrká až k oltáři. Nebyla to ale pravda. Poznali se před pěti lety v Praze, na školení pro vedoucí pracovních týmů. Adam tam byl jako lektor, Eliška seděla mezi posluchači. Na školení jela s nechtutí. Bystřicí, kde bydlela, a Prahu dělilo víc než sto kilometrů. Ztracený víkend, škoda volného času. Adam ji ale zaujal specifickým smyslem pro humor, kterým dokázal svůj výklad učinit stravitelným pro všechny. Jeho zase zaujala její narezlá rozčepýřená kštica a úsměv.

Večer pak všichni účastníci pracovního víkendu seděli u vína, přišel i Adam. Jak někteří odpadali, posunoval se k Elišce vytrvale blíž. Když poskládal svoje dlouhé tělo do křesla vedle ní, řekl pouze: „Jsem tu.“

Eliška se na něj usmála a pak tam spolu seděli tak dlouho, až se ostatní odporoučeli a Adam s Eliškou zůstali sami. Byla to dlouhá noc a Eliška se ráno cítila provinile. Matka dospívající dcery a takový... úlet, který určitě nebude mít pokračování. Ale měl. Scházeli se pak co týden v hotelích okolo Prahy, oba se na pár hodin dostávali z kolotoče všedních dnů a povinností. Eliška už byla v té době rozvedená a... osamělá. Její dcera Erika, zvaná Rikki, si matku tvrdě uzurpovala pro sebe. Nesnesla by vedle Elišky jiného muže. Elišku to zpočátku dojívalo, ale po čase na ni začala doléhat vidina osamělého stáří. Než se Rikki postaví na vlastní nohy, bude už Eliška mávat posledního vlaku.

Adam byl ženatý, otec tří dětí, studentů, vysokoškoláků. Jája, Marek a Eva. Velice na nich lpěl. Rozvod pro něj nepřicházel v úvahu. Na manželku si ani nijak nestěžoval, jen občas mu uklouzlo, že je pro ni hlavně strojem na peníze. Eliška ho chápala. Manželka, která nechodí do práce a jen opečovává dům, a tři děti zvyklé na určitý komfort, to dokáže utahat. Ona sama měla také občas co dělat, aby Rikki udržela na uzdě, pokud šlo o nároky na oblékání a výši kapesného. A také ji to někdy unavovalo, ta sobeckost mládí, které lačně natahuje k rodiči zobáček. Dej! Na sebe nemysli! Dej! Není podstatné, co chceš ty, ale co chci já! A tak se s Adamem scházeli a radovali se z té chvíle, kterou vyzískali sami pro sebe a kdy jim celý svět mohl být ukradený. Smířeně pak přijímali tíhu všedního dne.

Před necelým rokem se Adamova žena zabila v autě, které na Adamovi vyloudila k narozeninám. Adam si sice myslel, že Jaruš vlastní auto v podstatě nepotřebuje, ale pocit určité viny za tajné výlety s Eliškou v něm zapracoval natolik, že jí koupil malou červenou Hondu. Mnohem silnější pocit viny ho pak převálcoval, když mu u dveří zazvonil policista a sdělil mu, co se stalo. Nějaký čas se pak s Eliškou nevidali a ona si už myslela, že je mezi nimi konec. Ale za pár měsíců se jí znovu ozval a nabídl jí, aby spolu zkusili žít.

To už Rikki odjela studovat do Rakouska a domů jezdila málokdy. Adamova nejstarší dcera byla vdaná, syn se odstěhoval na druhý konec republiky kvůli práci a nejmladší Eva hodlala ochraňovat klokany kdesi v Austrálii. Adamovi bylo v té době přes padesát, Elišce čtyřicet tři. Nebyli už mladí, ale ještě ani staří, čekali od života víc než odpočítávání času do důchodu a příchod chorob s věkem souvisejících. Eliška pár dní váhala. Jednak kvůli Rikki – ani dospělé dceři se fakt, že má matka nového

muže a chce s ním žít, neříká snadno, a také kvůli práci. Jako hlavní účetní měla slušný plat a trvalý pracovní poměr. Měla ale Adama opravdu ráda a věděla, že najít někoho takového v jejím věku je pomalu zázrak hodný Lurd. Svěřila tedy byt do péče sousedky, v práci dala výpověď a odjela za Adamem do Benešova.

Tiše prošla jeho domem i zahradou a všímala si toho, co čekalo na ženskou ruku: zblešený pes, mšice na růžích, pach málo větraných místností. Postála v Adamově původní ložnici a vysvětlila mu, že bude lépe, když oni dva budou nocovat jinde. Trvala na tom, že si najde práci, i když Adam by Elišku raději viděl doma. Nemohla po něm ale přece chtít, aby platil nájem bystřického bytu nebo školné za Rikki. Nakonec jí našel práci sám, u jednoho ze svých kamarádů, bytového architekta Petra Skály, který jehovztah s Eliškou vzhledem ke své sexuální orientaci nemohl ohrozit. Petíkovi se líbilo ve společnosti mladých chlapců. Eliška se u něho brzy zapracovala jako sekretářka a pomocná účetní, své povinnosti zvládala dobře, ostatně jako dlouholetá matka samoživitelka byla zvyklá v práci zabrat. Petíka zas těšilo, že u osob neznalých jeho soukromého života mohl trousit poznámky o tom, jak Eliška plně uspokojuje jeho nároky. Eliška ho chápala, chápala tu potřebu vybočit na chvíli z hranic čtyřprocentní menšiny, a tak mu občas, aby nekazila hru, jakoby omylem před hosty zatykala nebo poopravila kravatu. Petíka to bavilo a na oplátku s Eliškou občas strávil milou chvíli nad módními časopisy. Měl dobrý vkus a cit pro barvy a radoval se, když se Elišce nějaký jím navrhovaný model zalíbil natolik, že si ho objednala.

Z práce Eliška vždycky pospíchala rovnou domů. Případalo jí, že se dům, zahrada i pes na ni těší. Zahradu postupně zbavila plevele a skleníček osázela zeleninou,

kolem psího kotce nechala kus pozemku zarůst trávou, aby měl Brix kde blbnout s míčem, a dům nenápadně zbavovala nevkusných umělých květin a křiklavých barev. Když poprvé zatopila v krbu, zůstal před ním Adam udiveně stát. Pak řekl: „Co jsem ho tu nechal postavit, netopilo se v něm. Jaruš to nechtěla, že se nadělá moc nepořádku...“

Eliška si dávala pozor, aby jeho zemřelou manželku nekritizovala, a tak mlčela. Sice si myslela, že žena, která nechodí do práce, by klidně trochu toho prachu mohla seřtít, ale nahlas neřekla nic. Jen se na Adama usmála a natáhla ruce k ohni. Sedávali pak po večerech na koberci před krbem se skleničkou vína v ruce a pozorovali tančící plamínky. Adam se často zahleděl na Eliščiny vlasy, které zář ohně obdarovávala životem. Liška Eliška. Tenhle dům je úplný až s ní. Ale nahlas jí to neřekl. V domě přece dřív žila i Jaruš a byla taková, jak jí to toleroval. Adama občas pronásledovaly výčitky svědomí. Kdyby jí tolik nepovoloval, byla by možná příjemnější. Kdyby jí nekoupil to zatracené auto, mohla by tu ještě dnes být. Někdy mu hlavou proletěla i myšlenka, že by snad bylo líp dům prodat a koupit něco jiného, ale byl to domov, kde vyrostly jeho děti. Domov, který pro ně postavil. A kam teď patří i Eliška. Měli bychom se vzít, uvažoval, aby tady byla sto procentně doma. Koupím prstýnky a dám je pod stromeček. Pod náš první vánoční stromeček. Vánoce jsou za tři měsíce, to je tak akorát. Petík může jít za družičku. V růžovém fráčku, s bílým cylindrem.

Myšlenky na svatbu a na to, že od sebe Elišku už nepustí, napadaly Adama i teď, když se díval na to, jak se probouzí, a hřál se v jejím úsměvu. „Už fakt musím. Než přijdou ostatní, musím vyřídit pár hovorů. A když tě tak vidím, je mi to líto, Lištičko.“

„To je jen dobře, Adámku náš,“ odpověděla mu spokojeně Eliška. „Uvidíme se večer, uděláme si na zahradě ohníček, brzy už na to bude zima, koupím něco na opékání,“ dodala pak ještě. Adam jí zamával a odešel. Cestou do práce se už těšil na večer a posezení u ohně. Z příjemných myšlenek ho vytrhl telefon, jen co dorazil. Volala starší dcera Jája.

„Tati, musím s tebou nutně mluvit. Já... Ruda je děsnej. Pohádali jsme se. Chce, abych šla do práce! Že už můžeme dát Šmudlu do školky. No... nevím, co mám dělat. Ale mám ho plný zuby. Hele, my se Šmudlou přijedeme na víkend, nebo na pár dní, jo?“

Otázka to byla pouze řečnická a Adam to věděl. „Tak jo, zastavte se, probereme to. Řeknu to Elišce, uklidí ti pokoj.“

Adam si nebyl jistý, jak moc vzala Jája na vědomí, že on má přítelkyni. Sice jí to řekl, když se k němu Eliška nastěhovala, ale nijak nezdůrazňoval, že je to natrvalo, o svatbě, kterou se v duchu obíral, se Jája nezmínil vůbec. Nějak mu to nešlo z úst.

„Eliška? Jo ta. Ona je zase u tebe?“

„Je.“ A protože někdo z kolegů bral právě za kliku, dodal jen: „Už tu mám plno. Přijed' a popovídáme si. Třeba to nebude s Rudou tak horké. Šimůnek by měl jít za pár měsíců do školky tak jako tak.“

„To ano, ale to neznamená, že já posypu do práce a budu vstávat s klukem ráno před slepicemi, aby byl ve školce včas. To snad ne! Tak já přijedu. Zítra. Pa.“

Telefon oněměl a Adam na něj ještě chvíli zíral. Měl ze všeho divný pocit. Ten se ale během dne nějak vstřebal. Jája je přece chytrá holka a Eliška je ženská do nepohody. Třeba se spolu nakonec skamarádí. To už zapracoval jeho optimistický pohled na svět.

Když se večer vrátil domů, Eliška zalévala zahradu, Brix kolem ní divoce lítal s míčem mezi tlamou a pac-kami a nade vším se vznášela vůně čerstvě pokropených pozdních květů. Adam se chvilku těšil pohledem na ně. Věděl, že chvíle, kdy od osudu nechceme víc, než máme, jsou vzácné. Pak si ho všiml pes, nadšeně se mu vrhl vstříc a Eliška odložila zahradní hadici, aby mohla psa následovat.

Brix Adama ušpinil tlapami od hlíny a Eliška mu mokřýma rukama pohladila tváře: „Náš osobní chlupatý strážce říkal, že si těch špekáčků můžeme klidně opéct víc.“

Adam ji k sobě přitiskl, zatímco se vlčák se spokojeným funěním cpal mezi ně. „Tak zapal vatru, ty moje pyroman-ko, vezmu si tepláky a svetr a hned jsem tu.“

Eliška zapálila připravenou hraničku dříví a k velké psí radosti přinesla ták s uzeninou, chlebem a nakrájenými rajčaty. O chlebu a rajčatech si pes evidentně myslel, že jsou pro lidi tím pravým, zatímco karcinogenní špekáček je dobrý právě tak pro psa. Tedy pro něj. A granule pak klidně přenechá sousedčiným slepicím.

Adam tu byl opravdu hned. V jedné ruce dvě skleničky, v druhé láhev vína. Natáhl se na prastaré lehátko, opékal si večeri a sledoval Elišku, jak se dělí o uzeninu s Brixem. Zítra touhle dobou tu kromě psa bude pobíhat i Šimůnek. Vlastně místo něj. Vzpomněl si, že v době před Eliškou byl Brix převážně v kotci a na procházky s ním chodil hlavně on. Jaruš ani Jája nechtěly mít na zahradě vydupané psí cestičky a rozhodně nechtěly pustit psa do domu. Ale se Šimůnkem bude veselo...

Adam dojedl a obrátil se k Elišce: „Eli, volala mi Jája. Má nějaký problém doma, chce to se mnou probrat. Přejede zítra. Teda přijedou, i s klukem. Na víkend, nebo na pár dní.“

Eliška se lekla. Adamovu vdanou dceru znala jen z vyprávění a fotek. Znejistěla. Přijede dospělá žena, která má k Adamovi blíž než ona. A s jeho vnukem.

„Jaký pokoj mám připravit?“

„No, Jájín dětský by byl pro oba malý, Šimon by se už do dětské postýlky nevešel. A sám asi spát chtít nebude...“

„A co starou ložnici? Je tam letiště. A když tam snese hračky, mohlo by to být dobré.“

„No vidíš, to je ono,“ zaradoval se Adam, „to jim bude určitě vyhovovat.“

Eliška si opřela hlavu o Adamovy nohy a nechala si od něj dolít víno. Brix zlikvidoval zbytky a rozvalil se na trávník tak, aby měl oba v zorném poli a mohl dohlížet na klid ve smečce.

V Eliščině hlavě ale klid nebyl. Copak postele povlékne, to je to nejmenší. Ale taky musí nakoupit, co asi ten mrňous rád? A jak se k ní bude Jája chovat?

Následující den poprosila Petíka, aby jí dal na odpoledne volno, protože ji čeká první setkání s Adamovou dcerou. Petík jí ochotně vyhověl a přidal informaci: „Jáju jsem viděl vyrůstat. Vždycky byla zvyklá, že je po jejím. Pět let byla jedináček. Tatínkova holčička. No, ale víkend netrvá věčně.“

To Elišku nepotěšilo. Ale kvůli Adamovi to s tou holkou vydrží. A třeba ji mateřská změnila k lepšímu. Dojela nakoupit. K večeři upeče kuře, to snad jí každý, a malému k němu bramborovou kaši. K pití minerálky, džus a mléko. Víno obstará Adam, jako vždycky.

Když dojela domů, připravila kuře do trouby, oškrábala brambory na kaši a do původní ložnice odnesla kytici aster. Zkontrolovala povlečení a pootevřela okno do zahrady. Na jednu stranu letiště položila plyšového tygříka. Tak.

Víc s tím neudělá. Už aby tu byl Adam. Nervózně přecházela domem, padala na ni tíseň. Adam nejel ani nevolal. Po hodině vzala mobil a zavolala mu sama. „Adame? Kdy...“

Adam ji přerušil: „Musel jsem pro ně zajet, Jája není zvyklá řídit delší dobu a k tomu s malým v sedačce. Jsme někde u Rokytnice, takže ještě slabá hodinka...“

„Tak dobře dojeďte, to bude tak právě k večeři. Peču kuře.“

„Fajn, pa.“

A mobil zmlkl. Eliška se na něj ještě chvíli dívala. Vzpomněla si na Petřkova slova. No, ono se uvidí. Hezky prostřela stůl v kuchyni, to aby mohl malý klidně nadělat trochu nepořádku, dopekla dozlatova kuře s minimem koření – dospělí si ho pak mohou dochutit – a našlehala bramborovou kaši. Zrovna otvírala jahodový kompot, když před domem zastavilo Adamovo auto a Brix se zběsile rozštěkal. Opláchla si ruce a vyšla ven.

Adam právě zajel dovnitř. Zatímco zavíral vrata, vystoupila z auta jeho dcera a odepínala ze sedačky statného klučička. Eliška si ji prohlížela.

Jája byla spíš zajímavá, než hezká. Pečlivě a dost draze oblečená, vlasy pěkně upravené a melírované. To vše ale nemohlo zakrýt poněkud hranatou postavu a přespříliš výraznou čelist a nos. To, co na Adamovi působilo mile chlapecky, jeho dceři na kráse nepřidalo.

Jája postavila chlapce na zem a podívala se na Elišku. Eliška se usmála a podala jí ruku: „Dobrý večer, já jsem Eliška Márová.“

Jája se na ni podívala s odporem. V těch dveřích stávala její matka a teď... Přijala sice nabízenou ruku, ale tón jejího hlasu prozrazoval, že by tu Elišku radši neviděla: „Jarmila. Šímová.“

Eliška si nemohla nevšimnout důrazně proneseného příjmení. Jája si nechala své příjmení za svobodna. Adamovo příjmení. Do toho se ozval chlapeček: „Mami, kdo to je? Teta?“

Eliška se k němu sehnula a chystala se ho zvednout do náruče. Jája ale chlapce přidržela a odpověděla mu: „To není teta, to je paní, co tu dědečkovi uklízí.“

Eliška zůstala jako opařená. Adam to musel slyšet, ale nic neřekl. Tahal z kufru auta Jájiny tašky. Eliška se ohlédla po něm, pak po Jáje, pohladila chlapečka po vlasech a tiše, ale s důrazem řekla: „Nejen uklízí.“

Teď se zase zarazila Jája. Pak ale postrčila Šimůnka přes práh a s Adamem obtíženým jako himalájský šerpa vstoupila do domu. Adam pak nasměroval Jáju do připraveného pokoje a Eliška, která si tu najednou připadla přebytná, se přesunula do kuchyně a jen aby nějak zaměstnala ruce, přerovnávala přístroje na stole. První tam za ní vpadl Adam s rozesmátým Šimůnkem na ruce. „Budeš s dědou papat? Děda už má hlad jako vlk z pohádky!“ Šimůnek se zasmál a Elišce se ulevilo.

Vytáhla kuře z trouby a oslovila chlapce: „Pozor na dědečka, aby nebyl jako ten Otesánek – snědl jsem mámu, snědl jsem tátu a Šimůnka taky sním!“ Klučík se smál dál a Adam ho usadil k připravené dětské misce s obrázkem.

V tom za nimi vkráčela Jája. Rozhlédla se po kuchyni, která nezapřela vliv Eliščina vkusu, a nesouhlasně se zastavila u prostřeného stolu. „Kdyby tu byla máma, prostřela by nám v pokoji...“

Adam k ní překvapeně vzhlédl. No ano, myslí na matku, jak by ne, tady v kuchyni trávila Jaruš dost času. Vařila dobře a ráda. Bylo mu Jáji líto. Bude to chtít čas. Ale je fakt, že si klidně můžou prostřít v pokoji. Eliška na to z paneláku asi není zvyklá, ale přenést těch pár talířů nedá

tolik práce. Hned se toho chopil, přinesl minerálku a šťávu pro Šimůnka.

Šimůnek byl spokojený, že se zbavil dětské sedačky, a okamžitě se pobryndal šťávou, protože příliš naklonil sklenici. Na pěkném lněném ubrusu se objevily první skvrny. Pak Eliška naservírovala večeři a jako poslední usedla vedle Adama. Cítila stále rostoucí tíseň. Sledovala Adama a jeho rodinu, mlčky registrovala další jídlo, které chlapec rozpatlal po ubruse nebo mu spadlo na zem. Evidentně s ním budou mít ve školce co dělat. Jáje to ale v nejmenším nedělalo starost, ani se nesnažila po svém synovi uklidit.

Když dojedla, usadila se s Šimůnkem k televizi a binec v druhé části prostorného obýváku přenechala Elišce. Adam si toho sice všiml, ale jen se na Elišku omluvně usmál, pokrčil rameny a přisědl si k Jáje a vnukovi. Eliška měla v hlavě zmatek. Takhle Adama neznala. Uklidila, co šlo, nádobí narovнала do myčky a vyměnila ubrus. Zbytky kuřete shrnula do misky a řekla: „Nakrmím ještě Brix a nechám ho chvíli proběhnout.“ Adam přikývl a nikdo jiný si jí nevšiml.

Eliška vyšla ven. Když včera s Adamem seděli u ohničku, visela ještě ve vzduchu vůně umírajícího léta. Teď vůně listopadek a chryzantém připomínala spíš dušičky. Brix se vyčítavě rozštěkal. Nebyl zvyklý být zavřený v kotci. Eliška ho pustila, naplnila mu misku a sedla si na lavičku u vyhaslého ohniště. Pozorovala osvětlené okno obýváku a cítila úzkost. Tohle je špatně. Pro ni. Brix svým psím citem pochopil její smutek a přišel jí dát hlavu do klína. „Jsi hodný, hodný pes,“ šeptala mu a drbala ho za ušima. „Už tě nezavřu, neboj, je večer a to správný pes hlídá, vidí, co kdyby sem zase vlezla ta drzá slepice od sousedů...“ Při slově „slepice“ Brix zvedl hlavu, krátce štěkl a vyrazil zkontrolovat plot.

Na terase domu se objevil Adam. „Eliško? Jsi tam?“ I on cítil, že je něco v nepořádku. Jája nepřijala Elišku nejlíp, to viděl. Jedna na druhou si budou muset pomalu zvykat, usoudil, Jája není zlá, ale našla doma na matčině místě Elišku. Není to pro ni lehké. Eliška to určitě pochopí. Probere to s ní před spaním, v ložnici, mezi čtyřma očima.

„Už jdu,“ odpověděla Eliška. Vzala prázdnou misku a vracela se. Hned ve dveřích uslyšela Šimůnkovy spokojené výkřiky a hlasité cákání, které vycházelo z koupelny. Eliška směřovala s miskou do kuchyně a cestou nahlédla do otevřených dveří koupelny. Šimůnek tam byl sám, seděl ve vaně a bavil se tím, že do ní shazoval toaletní potřeby, které Eliška nechávala vyrovnané na dlažbou obloženém výklenku za vanou. Vody na podlaze už bylo docela dost. Do předsíně vešel Adam s velkou dětskou osuškou. Když viděl Eliščin výraz, zarazil se. Z koupelny se zrovna ozvala rána. Šimůnek začal věci z vany vyhazovat na podlahu.

„Neměl jsem ho nechat samotného,“ řekl Adam, když stanul ve dveřích koupelny. „Já to pak uklidím.“ Eliška přikývla a pokračovala v cestě do kuchyně. To sice uklidíš, ale proč si na kluka nedohlédne Jája? V kuchyni tiše vrčela myčka a otevřeným oknem pronikal chlad. Eliška ještě jednou setřela povrch linky, vypláchla misku a zavřela okno. Pak přešla do obýváku.

Jája seděla pohodlně u televize, před sebou tácek se slanými oříšky a sklenku vína. Osud koupelny ji nezajímal. Druhými dveřmi vešel Adam s Šimůnkem zabaleným v osušce na ruce. „Už jsme čistí a můžeme jít spinkat,“ povídal Adam a podával chlapečka Jáje. Ta se usmála, ale nezvedla se.

„Pyžamko má na posteli a pověz mu pohádku. Třeba O zatoulané mašince.“

Adam se sice chystal na úklid koupelny, která připomínala spíš bazén, ale pohádka O zatoulané mašince mu zavřela ústa. Tu přece vymyslel pro Jáju, když byla malá... Otočil se a s dítětem v náručí stoupal do schodů. Jája spokojeně pokývla a k Elišce prohodila: „Koupelnu si určitě uklidíte ráda sama podle svého.“

Eliška ji sice měla chuť v tu chvíli poslat do háje, případně ještě dál, ale protože to byl první večer a protože nechtěla dělat Adamovi těžkou hlavu, neřekla nic a šla zlikvidovat spoušť v koupelně. Tam ji taky našel Adam, když šel dát na sušák chlapcovu osušku. „Děkuju, Lištičko, jsi poklad. Příště si ho už Jája ohlídá a ten výklenek, ten snad necháme zatím prázdný, co myslíš?“

Eliška naposled vyždímala hadr, přikývla a doufala, že to „zatím“ nebude trvat dlouho. Do obýváku se už pak nevrátila, dala jen krátce dobrou noc, osprchovala se v horním téměř nepoužívaném sprchovém koutu a šla si lehnout s rozečtenou detektivkou. Ať si Adam s dcerou v klidu popovídá, čím dřív se Jájiny problémy vyřeší, tím líp. Tím dřív odjede. A tady bude všechno tak, jak to bývalo.

Adam přišel do ložnice až za dvě hodiny. Byl rád, že je Eliška ještě vzhůru, a hned jí začal povídat o Jájinych problémech. Eliška naslouchala. Podle jejího se Jáje nic zlého nedělo. Šimůnek měl nastoupit do školky jako tolik jiných dětí jeho věku a Jája měla nastoupit do práce jako tolik jiných žen. Je to velká změna, ale čeká naprostou většinu mladých matek. Zvládne to jako každá. Když to ale Adamovi řekla, viděla, že narazila.

Pro Adama nebyla Jája každá. Podíval se na Elišku a pomalu řekl: „Musím to celé zvážít... Jája byla vždycky dost citlivá... chce mít na malého dost času. A ten by neměla, kdyby musela brzo vstávat a být kdoví dokdy v práci.“

Eliška se pokusila – ale už jen nejistě a opatrně – nadhodit, že by Jája nemusela pracovat celých osm hodin, ale třeba jen polovinu, aby si práci udržela a zase navázala kontakt s bývalými spolupracovníky. Ale Adam ji zjevně neposlouchal. Ještě řekl: „Asi bych měl zajet za Rudou. Probrat to i s ním. Jestli je na něj ta hypotéka moc, mohl bych se na tom nějak podílet...“

O Adamových financích toho Eliška moc nevěděla, jen jí bylo jasné, že špatně na tom nebude. Přesto se jí nějak protivilo, aby Adam dotoval dceru a zetě, když to není nutné. Kdo pomáhal jí, když dala Rikki do školky? A to byly dceři necelé tři roky. Ale Eliška neměla na výběr, s bývalým manželem museli splácet byt a byli zoufale bez peněz. Šimůnek je o dva roky starší a zjevně pěkně zvykaný, školka by mu jen prospěla. Ale mlčela. Cítila, že do toho Adamovi mluvit nemůže. Nemá na to právo. Je to jeho dcera a jeho peníze. Zesmutněla.

II.

**Přes noc se ale
smutek někam
vytratil.**

Eliška spala klidně, Adamova blízkost na ni tak působila a jí to po spoustě osamělých nocí stále připadalo jako zázrak. Jako vždy ji ze spánku probralo svítání, přicházející v tuto roční dobu tichounce na sametových tlapkách podzimu. Otočila se k Adamovi, Jájina přítomnost v domě ještě nevstoupila do její mysli. Lehce Adama políbila do důlku pod klíční kostí. Když Adam stál, výš nedosáhla, a v tomhle místěčku našla zalíbení. Adam se nepohnul, ale změna jeho dechu Elišce prozradila, že už nespí. Věděla, co má Adam o sobotních ránech rád a dělalo jí dobře, že to ví, že právě ona se s ním shodne, jako se shodne dobře sehraný pár na tanečním parketu.

Právě mu začala pomalu odshora rozepínat knoflíčky u pyžama – a za každý rozepnutý vtiskla polibek – když na dveře ložnice rázně zabušila malá pěstička: „Dědo! Jsem tu! Máma hajá!“

Adam zaúpěl, otevřel oči, posadil se a bezmocně pokrčil rameny. Pěstička zabušila znovu. Elišku napadlo, že chlapce musela nasměrovat Jája. Jak by jinak věděl, kde děda spí?

Adam se vysoukal z postele a zamířil ke dveřím. Když je otevřel, zklamání nad překaženým ranním pomilováním bylo pryč. Šimůnek tam stál, vyspinkaný dorůžova, světlé vlásky rozčuchané jako vrabčák a smál se na dědu. „Jsem tu! Našel jsem tě! Půjdeme si pustit pohádku?“

Elišce to jeho „jsem tu“ připomnělo Adamova slova v den, kdy se potkali poprvé. Nemohla se na chlapečka zlobit. A jak tam tak stál a dožadoval se pozornosti, něco v jeho rysech a linii umíněné bradičky jasně říkalo, že je Adamův vnuk. Eliška se opřela zády o čelo postele a nabídla mu: „A nechceš radši pohádku vyprávět? Já a děda jich umíme spoustu.“ V tu chvíli si dovedla představit, že by to bylo moc hezké ráno, kdyby si mrňous vylezl k nim

do postele a nechal si vyprávět pohádku. Šimůnek chvilku zaváhal, přešlápl z nožičky na nožičku a pak odmítl: „Já chci jen dědu. Dědo, pojd. Máš piškoty?“

Elišku to odmítnutí zabořilo a bylo to na ní vidět. Adam se na ni omluvně usmál a tiše řekl: „Nezlob se, prosím tě. Ještě si na tebe nezvykl.“ A nechal Šimůnka, aby se chopil jeho ruky a táhl ho ke schodům.

Eliška chvíli seděla na posteli, oči upřené na dveře, které zůstaly dokořán. Pak vstala, zavřela je, posadila se na pelest a zamyslela se. Tohle bude dlouhý víkend. Škoda, že nemůže do práce. No, ale třeba se tu brzo objeví Jájín manžel a bude zas klid, dolovala ze sebe trochu optimismu. Ono se to nějak vyřeší.

Než sešla dolů, dala si načas. V klidu se osprchovala, nepatrně nalíčila, natáhla staré seprané víkendové džíny a modrou flanelovou košili, kterou měli s Adamem stejnou, jen Adam o pár čísel větší. Však si jí Adam všimne. Pomalu ustlala, urovnala závěsy a teprve potom sešla po schodech dolů do kuchyně. Na lince stála krabice s mlékem a sušenkami a z obýváku, odděleného od kuchyně jen velkými posuvnými dveřmi toho času otevřenými, doléhal až do kuchyně Šimůnkův a Adamův smích. Jáju nebylo slyšet. Eliška si postavila na čaj a nakoukla vedle. Ti dva se dívali kreslenou pohádku, Maxipes Fík právě svým pozdravem zahnal na útěk listonoše. Šimůnek si držel misku se sušenkami na bříšku, na stolku před ním stála sklenice s kakaem a krabice s načatým a rozsypaným instantním kakaovým práškem byla posunutá tak, aby jim nebránila v pohledu na obrazovku. Šimůnkovo pyžamko bylo plné drobků a bylo na něm znát, že se chlapec už napil. Bzukot konvice Elišku upozornil, že se voda vaří, připravila svůj oblíbený silný černý anglický čaj, přidala pár plátků citrónu a šla si sednout k těm dvěma. Adam si

poposedl, aby dal najevo, kde má Eliška místo, a když se usadila vedle něj, pohládl rukáv její modré košile: „Hezký den, Lištičko!“

„I tobě, Adámku,“ odpověděla, jak bylo jejich zvykem. Šimůnek je nevnímal, soustředěně sledoval Maxipa Fíka. Elišce se rázem ráno nezdálo tak hrozné. Nechá věcem volný průběh, rozhodla se. Popíjela čaj, a když natáhla ruku po sušence, Šimůnek neucukl. Považovala to za úspěch.

Smírnou náladu narušil Jájín příchod. Nesouhlasně přejela očima obýván a Elišku v těsné blízkosti Adama. Nelíbilo se jí to a rozčilovalo ji to. Ta ženská tu nemá co dělat, když je tady teď ona. Copak necítí, že je tu navíc?

„Šmudlo, oblíkat!“ zavelela. Šimůnek nesouhlasně nakrčil pusou. Začínala další pohádka. „Pojedeme nakupovat, děda ti určitě koupí něco hezkého.“

Pusa se přestala krabatit a chlapec se rozběhl k matce. Drobečky z jeho pyžamka se rozlétly po koberci a bylo jich dost na to, aby navigovaly Jeníčka a Mařenku temným lesem. „Měl by ses taky obléknout, tati, potřebuju pár věcí, vzala jsem si sem jen to nejnnutnější, a nevím, kde se tady dá parkovat.“

Elišce zaskočil drobeček sušenky. Jen nejnnutnější? A co ta hromada krámů, co včera vláčel Adam z auta? Jája nevrženě pokračovala směrem k Elišce bez toho, aby ji přímo oslovila nebo nedej bože pozdravila. „Projdeme si obchody a stavíme se někde na oběd, takže vařit není potřeba.“ Vzala Šimona na ruku a odvedla ho, aby ho oblékla. Eliška seděla jako opařená.

Adam se taky zvedl. „Eli, bude líp, když ten nákup vyřídím sám.“ Eliška přikývla. Adam má vlastně pravdu. Nebude se muset dělat s obědem a zbaví se Jáji aspoň na půl dne.